

B. A. PARISOVÁ

Medzinárodný bestseller

DOKONALÉ
MANŽELSTVO
ALEBO
DOKONALÁ
LOŽ?

ZA ZATVORENÝMI DVERAMI

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäti.

Tato kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

B. A. Paris: Za zatvorenými dverami

Z anglického originálu Behind Closed Doors, ktorý vydalo
vydavateľstvo St. Martin Press, New York, USA

Copyright © 2016 by B. A. Paris
All rights reserved
Všetky práva vyhradené

Translation © Martin Kubuš
Redakčne upravila: Adriana Oravcová
Cover design © MARGO
Design © MARGO

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Slovak edition © AKTUELL 2017

ISBN 978-80-8172-028-4

*Venujem dcéram
Sophie, Chloë, Céline, Eloïse a Margaux.*

PRÍTOMNOSŤ

Fľaša šampanského klepne o mramorovú linku, až ma mykne. Letmo pozriem na Jacka, či vidí, že som ako na ihlách. Dúfam, že to nezbadal. Ale áno, zbadal. Pohľady sa nám stretnú. Usmeje sa.

„Priam dokonalé,“ pošepne.

Berie ma za ruku a vedie k hosťom. Už náš čakajú. Cestou po chodbe si všimnem rozkvitnutú ľaliu od Diane a Adama. Darček do záhrady. Nádherne sa ružovie, preto dúfam, že ju Jack zasadí tak, aby som na ňu dovidela aj z izby. Keď si pomyslím na záhradu, do očí sa mi nahrnú slzy, no rýchlo ich potlačím. Dnes večer ide o veľa. Musím sa sústrediť na danú chvíľu.

V starožitnom kozube plápolá oheň a vyhrieva obývačku. Marec je v plnom prúde, no slnko je ešte zubaté a Jack chce, aby sa hostia u nás cítili čo najlepšie.

„Tomuto hovorím dom, Jack,“ rozplýva sa Rufus. „Čo povieš, Esther?“

Nepoznám ich. Rufus a Esther sú tu noví, zoznámili sme sa

len dnes večer, takže som o to nervóznejšia. Nesmiem sklamať Jacka, preto vystrúham úsmev a modlím sa, aby si ma tí dvaja obľúbili. Esther mi úsmev neopätuje, z čoho usúdím, že nie je typ, ktorý robí unáhlené závery. Nemám jej to za zlé. Do kruhu našich známych patrí asi mesiac a je mi jasné, že sa o Grace, manželke špičkového advokáta Jacka Angela, určite napočúvala až-až. Dokonalý príklad ženy, ktorá to v živote vyhrala. Dokonalý dom, dokonalý manžel, svet gombička. Na jej mieste by som sa ku Grace tiež stavala s istou dávkou nedôvery.

Zrak mi spočinie na drahej bonboniére, ktorú práve vytiahla z kabelky, a srdce mi poskočí. Nechcem, aby ju podala Jackovi, s gráciou k nej podídem, takže bonboniéru mimovoľne podáva mne.

„Ďakujeme pekne, vyzerá fantasticky,“ pochválím a škatuľku kladiem na stolík s tým, že ju otvorím neskôr, ku káve.

Esther ma zaujala. Je presný opak Diane – vysoká, štíhla blondínka, drží si odstup. Nemôžem si pomôcť, má môj obdiv – už len preto, že je zatiaľ jediná, kto vkročil do nášho domu a neospevuje ho. Jack trval na tom, že dom vyberie bezo mňa. Mal to byť svadobný dar, takže som ho videla až po návrate z medových týždňov. Hoci spomínal, že dom bude dokonalý, pochopila som, čo tým myslel, až keď som ho uvidela na vlastné oči. Bývame v dedinke Spring Eaton, na jej konci, na obrovskom pozemku, takže Jack má dokonalé súkromie, po ktorom tak túžil, a tiež najkrajší dom v širom okolí, a to už je čo povedať. Najkrajší a najbezpečnejší. Máme špičkové poplašné zariadenie a na oknách na prízemí bezpečnostné oceľové rolety. Neraz ich máme zatiahnuté aj cez deň, čo isto pôsobí trošku zvláštne, no keď sa na to niekto spýta, Jack povie len toľko, že v živote právnika je bezpečnosť nadovšetko.

V obývačke visí veľa obrazov, no hostí spravidla najviac upúta obrovská červená maľba nad kozubom. Diane s Adamom ju už videli, no nedá im a musia si ju ísť poobzerať ešte raz. Rufus sa k nim pridáva a Esther si sadá na jednu z béžových kožených sedačiek.

„Úchvatný obraz,“ vraví Rufus a celý fascinovaný hľadá na stovky drobných bodiek, ktoré zaberajú veľkú časť plátna.

„Voláme ho *Svetlušky*,“ konštatuje Jack a odmotáva drôtik z hrdla fľaše.

„Toto sa len tak nevidí.“

„Gracina práca,“ vysvetľuje mu Diane. „Nádhera, čo povieš?“

„A to ste ešte nevideli ostatné,“ dodáva Jack a takmer nečujne vyslobodzuje z fľaše korkovú zátku. „Sú skvelé, to vám poviem.“

Rufus sa zvedavo rozhliada po miestnosti. „Máte ich niekde tu?“

„Žiaľ, nie, inde v dome.“

„Kde na ne vidí len Jack,“ podpichne ho Adam.

„Nielen ja, aj Grace, je tak, zlatko?“ usmieva sa na mňa. „Sú len pre povolané oči, iba pre nás.“

„Presne tak,“ prikývne a odvraciam pohľad inam.

Sadáme si k Esther a kým Jack nalieva šampanské do pohárov na stopkách, Diane takmer zapradie blahom. Potom sa zadíva na mňa.

„Tak ako, už ti je lepšie?“ pýta sa. „Včera sme mali ísť na obed, ale Grace sa necítila dobre, tak sme to museli zrušiť,“ vysvetľuje obrátená k Esther.

„Mala som migrénu,“ ohradzujem sa.

„Grace má ňu nábeh, žiaľ,“ dodáva Jack a venuje mi súcitný pohľad. „Ale ako príde, tak, vďakabohu, aj odíde.“

„Už dvakrát si ma nechala v štichu,“ podotkne Diane.

„Mrzí ma to,“ ospravedlňujem sa.

„Čo už, aspoňže dnes si nezabudla,“ podpichne ma. „A čo tak budúci piatok, čo povieš? Aspoň si to vynahradíme. Nájdeš si čas, Grace, či na poslednú chvíľu zistíš, že máš zubára?“

„Alebo migrénu. Dúfam, že nie.“

Diane sa obráti k Esther. „Nepriď sa? Ale musí to byť niekde v meste, lebo robím.“

„Pôjdem rada, ďakujem,“ odvetí Esther a pozrie na mňa, či náhodou nie som proti. Usmievam sa na ňu, no vzápätí sa ma zmocnia strašné výčitky, pretože veľmi dobre viem, že nepriďem.

Vtom Jack poprosí o pozornosť, vyhlasuje prípitok na počesť Esther a Rufusa, ktorých tým víta v našich kruhoch. Pozdvihnem čas so šampusom a odpíjam si. Bublínky sa mi roztancujú v ústach a na zlomok sekundy sa mi srdce zovrie od šťastia. Pokúšam si ho udržať, no ten pocit sa stráca rovnako náhle, ako prišiel.

Zahľadím sa Jackovým smerom. Práve niečo oduševnene vykladá Rufusovi, ktorého s Adamom spoznali pred pár týždňami v golfovom klube a vyzvali ho na partičku. Len čo si Jack uvedomil, že Rufus je výborný golfista, no nie až taký dobrý, aby porazil aj jeho, pozval ho aj s Esther na večeru. Ako sa tak na nich pozerám, je mi jasné, že môj manžel sa na Rufusa snaží zapôsobiť, čo znamená, že aj ja musím zabodovať u Esther. Lenže to nebude také ľahké. Diane žiari nadšením, no Esther je očividne tvrdší oriešok.

Ospravedlňím sa a odchádzam do kuchyne po chuťovky, ktoré som pripravila ešte pred príchodom hostí, a zároveň doladím všetko potrebné, aby sa večera podarila. Etiketa, na ktorú si Jack naozaj potrpí, mi nedovoľuje byť preč dlho, a tak len rýchlo vyšľahám sneh a vmiešam ho do nachystaného cesta na suflé.

Nalievam cesto do formičiek a nepokojne sledujem hodinky. Formičky poukladám na plech a všetko spolu vložím do rúry. Stopnem si čas. Nachvíľu panikárím, či to stihnem, no potom si opäť poviem, že strach je môj najväčší nepriateľ, a tak sa všemožne pokúšam zachovať si chladnú hlavu a vraciam sa do obývačky aj s táckou chuťoviek. Hostí rad-radom ponúknem a za pochvalné slová ďakujem každému zvlášť, aby nič z toho Jackovi neušlo. Pridáva sa k nim, jasná vec, pobožká ma na čelo a súhlasí s Diane, že som kuchárka jedna báseň. Povzdychnem si od úľavy.

Musím si získať Esther, vravím si, a sadám si k nej. Jack si to všimne a razom ma odbremení od tácky.

„Trocha si vydýchni, zlatko, dnes si sa narobila viac než dost,“ vyhlási a balansuje s táckou na dlhých a elegantných prstoch.

„To nič nie je,“ namietnem, no nie je to pravda, a Jack to dobre vie, pretože dnešné honosné menu bol jeho nápad.

Kladiem Esther samé patričné otázky, napríklad, ako si zvyká v našich končinách, či sa jej necnie za Kentom a ako sa jej dvom deťom páči v novej škole a škôlke. Neviem prečo, ale zdá sa, že je v rozpakoch z toho, koľko toho o nej viem, preto sa pre istotu spýtam na mená, hoci viem, že syn sa volá Sebastian a dcérka Aisling. Viem aj to, koľko majú rokov – sedem a päť –, no tvárim sa, že nemám potuchy. Dobré viem, že Jack striehne na každé moje slovo, a teraz isto premýšľa, čo tým sledujem.

„Vy nemáte deti, však nie,“ ozve sa Esther, skôr je to suché konštatovanie než otázka.

„Nie, zatiaľ nie, pár rokov by sme si chceli užívať len tak vo dvojici.“

„Uhm, a ako dlho ste zobratí?“ V jej hlase sa zračí známka prekvapenia.

„Rok,“ konštatujem.

„Minulý týždeň mali výročie,“ skočí nám do reči Diane.

„Mám rozkošnú manželku a nechcem sa o ňu s nikým deliť, aspoň zatiaľ nie,“ vysvetľuje Jack a dolieva Diane šampanské.

Na chvíľku som sa zamyslela a sledujem, ako drobná kva-pôčka šampanského míňa pohár a pristáva Jackovi na kolene jeho dokonale čistých keprových nohavíc.

Esther zápasí so zvedavosťou a očividne prehráva: „Ak sa môžem spýtať, nebola si náhodou predtým vydatá, alebo Jack ženatý?“

Z jej hlasu sa dá vyčítať túžba po kladnej odpovedi, akoby najradšej prišla na to, že nie všetko je také ružové a že za dokonalou fasádou ukrývame tajomstvo v podobe sklamaného exmanžela či ohrdutej exmanželky.

„Nie, ani ja, ani Jack,“ odpovedám.

Hodí po Jackovi očkom a mne je jasné, že si v duchu kladie otázku, ako je možné, že fešák ako Jack vydržal tak dlho nezadanný. Jack cíti, ako si ho premeriava, a venuje jej priateľský úsmev.

„Pravda je taká, že keď som mal štyridsať, začal som si zúfať, či vôbec nájdem dokonalú manželku, no len čo som zbadal Grace, hneď mi bolo jasné, že mám pred sebou ženu, na ktorú celý čas čakám.“

„Romantika,“ vzdychne si Diane, ktorá príbeh o našom zoznámení už pozná. „Už ani neviem, koľkokrát som sa snažila niekoho mu dohodiť, ale žiadna nebola dosť dobrá. A potom prišla Grace.“

„A ako si to vnímala ty, Grace?“ vyzvedá Esther. „Tiež láska na prvý pohľad?“

„Áno,“ rozpomínam sa a pritakávam. „Ako vravíš.“

Tá spomienka je prisilná, vstávam, no dosť sprudka, zatočí sa mi hlava a Jackova rozmazaná tvár smeruje ku mne. „Suflé,“ vysvetľujem pokojne. „Už by malo byť. Pripravení, vospolok? Prosím, prejdite k stolu.“

Diane zahlási, že suflé sa neodmieta, načo hostia dopijú šampanské a zamieria k stolu. Esther sa však pristaví pri *Svetluškách* a opäť sa na ne sústredene pozerá. Jack sa k nej pripája, neženie ju k stolu, a keď zistím, že suflé ešte nie je hotové, spadne mi kameň zo srdca. Keby už bolo upečené, bola by som zo stresu na pokraji slz – nastalo by meškanie a večera by nebola dokonalá, pretože Jack sa práve rozrečnil na tému rozličných techník, ktoré som použila pri maľovaní obrazu.

Keď sa asi po piatich minútach napokon usadia, suflé je už dokonale upečené. Diane sa opäť rozplýva. Jack sa na mňa z protiahlej strany stola usmieva a vyhlási, že som fakt šikovná.

Pri podobných príležitostiach, ako je táto, si opäť raz uvedomím, prečo som sa do Jacka vlastne zaľúbila. Je to šarmantný chlap, vtipný a inteligentný, vždy vie, čo má povedať, a aj to, ako to má povedať. A keďže sú Esther a Rufus v našich kruhoch noví, Jack usmerňuje rozhovor nad predjedlom tak, aby z toho mali najväčší úžitok práve oni. Pobáda Diane s Adamom k tomu, aby novým priateľom o sebe čosi prezradili, drobnosti, ako kde nakupujú a aké športy pestujú. Kým tí dvaja rozprávajú o koníčkoch, vymenúvajú záhradníkov a všetky opatrovatelky a kde dostať najčerstvejšie ryby, Esther trpezlivo počúva, no mne je úplne jasné, že zo všetkých prítomných ju najviac zaujímam ja a že sa pri prvej príležitosti opäť pristaví pri Jackovi a mne, opäť spomenie, že sme sa zobrali pomerne neskoro, akoby dúfala, že predsa len odhalí nejakú skutočnosť –

hocičo –, čo jej napovie, že nie všetko v našom manželstve je také ideálne, ako sa na prvý pohľad javí. Má však smolu, bude sklamaná.

Vyčkáva. Jack porciuje wellingtonskú roštenku v lístkovom cestíčku, k tomu zapekané zemiaky s mrkvou na mede a tiež šalát z cukrového hrášku, ktorý som obarila v horúcej vode tesne predtým, ako som vybrala mäso z rúry. Diane žasne, ako presne som si všetko načasovala, a dodáva, že osobne robí hosťom najradšej kura na karí s ryžou, pretože to môže pripraviť v predstihu a na poslednú chvíľu jednoducho zohriať. Mám sto chutí priznať, že sama by som najradšej urobila to isté, že táto dokonalá večera ma stála nemalé úsilie a pár prebdených nocí, no musím uznať, že nemám na výber a kulinárska dokonalosť je čosi, čo sa odo mňa očakáva.

„Tak teda kde ste sa vy dvaja spoznali?“ pýta sa Esther spoza stola.

„V Regentskom parku,“ vravím jej. „V jedno nedeľné popoludnie.“

„Povedz, ako to bolo,“ nalieha Diane a jej biela pleť naberá zo šampanského zdravú farbu.

Chvíľku váham, ten príbeh som už totiž neraz rozprávala, lenže Jack si ho vždy rád vypočuje priamo z mojich úst, takže opakovať sa je teraz aj v mojom záujme. Mám šťastie, lebo Esther si moje zaváhanie zle vysvetlila. Myslí si, že som len málovravná, a preto ma treba pobádať.

„Povedz nám to, prosím,“ nalieha.

„Nerada by som nudila tých, čo to už počuli,“ vykrúcam sa a pridám ospravedlňujúci úsmev, „ale dobre. Bola som v parku s Millie – to je moja sestra. V nedeľu tam chodíme pomerne často a v to popoludnie tam zhodou okolností hrala kapela.

Millie zbožňuje hudbu a tak sa jej to rátalo, že vstala zo stoličky a tancovala rovno pod pódium. Práve sa naučila kroky valčíka a pri tanci vystrela ruky pred seba, akoby sa držala partnera. „Došlo mi, že sa pri tejto spomienke usmievam a zúfalo túžim po tom, aby bol život stále taký jednoduchý, stále nevinný. „Ludia mali síce pochopenie,“ konštatujem, „boli radi, že sa Millie dobre baví, možno dvom-trom bolo trochu trápne, a ja som si vravela, že by som mala zasiahnúť, povedať jej, nech si sadne, ale moje druhé ja sa nemalo k činu, neviem, možno preto...“

„Koľko má sestra rokov?“ skočí mi do reči Esther.

„Sedemnášť,“ odvetím a trochu sa zháčim, nechotná pozrieť sa realite do očí. „Takmer osemnášť.“

Esther udivene dvíha obočie: „Asi sa chcela len predvádzať.“

„To nie, nechcela, o to nejde...“

„Podľa mňa áno, veď kto len tak vstane a začne tancovať v parku?“ Víťazoslávne sa rozhliada po okolosediacich, no jej pohľadu sa každý vyhýba, a tak si nemôžem pomôcť a je mi jej trochu ľúto.

„Má Downnov syndróm,“ preruší Jack trápne ticho. „Chcem tým povedať, že je neraz priam rozkošne spontánna.“

Esther sa zatvári zmätene a mňa hnevá, že ľudia jej o mne povedali všetko, no moju mladšiu sestru očividne vynechali.

„Skôr než som sa rozkývala,“ pokračujem a vyťahujem ju z kaše, „postavil sa istý dokonalý džentlmen, podišiel k Millie, úctivo sa uklonil, vystrel k nej ruku a pozval ju do tanca. Millie zasvietili oči, a keď sa dali do tanca, všetci začali tlieškať, viacero párov vstalo zo stoličiek a pridalo sa. Bolo to krásne, výnimočné, a, ako inak, okamžite som sa doňho zaľúbila. Tým gestom ma úplne dostal.“

„Áno, lenže Grace nemohla ani tušiť, že som ju videl aj s Millie v parku už týždeň predtým a hneď som sa do nej zalúbil. Sestre sa venovala na sto percent, ani trochu nedbala o seba. Takú oddanosť som v živote nevidel a rozhodol som sa, že sa s ňou musím zoznámiť.“

„Lenže Jack nemal ani potuchy,“ kontruujem, „že ja som si ho všimla o týždeň skôr, no ani vo sne by mi nenapadlo, že by mohol mať o mňa záujem.“

Všetci uznanlivo prikyvujú, až je to úsmevné. Iste, som pekná, lenže Jack vyzerá ako lámač ženských srdc zo strieborného plátna, takže každý si automaticky myslí, aké mám šťastie, že si ma chcel vziať. V každom prípade som tým chcela povedať niečo celkom iné.

„Ďalších súrodencov nemajú, takže Grace si myslela, že sa nechám odradiť, keď zistím, že starostlivosť o Millie bude skôr či neskôr na nej,“ uvádza Jack veci na pravú mieru.

„Čo sa už neraz stalo,“ poznamenám.

Jack pokrúti hlavou. „U mňa to bolo naopak. Keď som si uvedomil, že Grace by sestre zniesla aj modré z neba, došlo mi, že som konečne našiel tú pravú. V mojej profesii človek ľahko zanevrie na ľudskú rasu.“

„Ozaj, včera som čítal noviny a tuším by sme ti mali pogratulovať,“ konštatuje Rufus a dvíha čašu smerom k Jackovi.

„To hej, skvelý výkon,“ pripája sa Adam, Jackov kolega z firmy. „Ďalší vyhratý prípad na konte.“

„To bola viac-menej tutovka,“ namieta Jack skromne, „aj keď nebolo až také ľahké dokázať, že klientka si zranenia nespôsobila sama, keďže k tomu mala sklony, to je fakt.“

„Iste, ale tieto veci ako ublíženie na zdraví sa vo všeobecnosti dokazujú pomerne ľahko, však?“ pýta sa Rufus. Diane pomedzi

to vysvetľuje Esther – pre prípad, že by to nevedela –, že Jack obhajuje vždy obeť, najmä manželky, obeť domáceho násillia. „Niežby som chcel znižovať tvoje úspechy, necháp ma zle, ja len že väčšinou existujú hmatateľné dôkazy, prípadne svedkovia, nemám pravdu?“

„Jack je klasa – získa si dôveru obeť, a tá mu potom presne povie, čo sa ako stalo,“ vysvetľuje Diane, ktorej sa môj manžel podľa mňa odjakživa páčil. „Mnohé ženy sa ani nemajú na koho obrátiť a boja sa, že im nik neuverí.“

„A vždy sa postará aj o to, aby vinník poputoval do chládku, a to na pekne dlho,“ dodáva Adam.

„Pohrdam chlapmi, ktorí sú preukázateľne hrubí k vlastným manželkám,“ vyhlási Jack so všetkou vážnosťou. „Dostanú, čo si zaslúžia.“

„Tak na to si pripijeme,“ pozdvihne čašu Rufus.

„Jack ešte neprehral, je tak, Jack?“ pýta sa Diane.

„Veru nie, a ani nemienim.“

„Čisté konto, to už hej,“ nadchýna sa Rufus.

Vtom sa Esther pozrie na mňa: „Takže Millie, sestra, je od teba o dosť mladšia,“ konštatuje pokračujúc tam, kde sme prestali.

„Áno, o sedemnášť rokov. Mama ju mala ako štyridsaťšesťročná. Spočiatku sa jej nechcelo veriť, že je tehotná, no keď to už bolo isté, dosť ju to vzalo.“

„No a Millie býva u rodičov?“

„Nie, na internáte, na jednej fakt dobrej škole v severnom Londýne, ale osemnášť má v apríli, takže v lete bude musieť odísť, čo je škoda. Fakt sa jej tam páči.“

„A kam pôjde? K rodičom?“

„Nie,“ poviem a trochu sa zháčim, keďže je mi jasné, že to, čo poviem, ju asi zarazí. „Naši žijú na Novom Zélande.“

„Ale čo!“ čuduje sa Esther. „Na Novom Zélande?“

„Hej, odsťahovali sa vlani, hneď po našej svadbe.“

„Chápem,“ prikývne Esther, no v skutočnosti nechápe.

„Millie sa nasťahuje k nám,“ zapojí sa Jack. Potom sa na mňa usmeje. „Vedel som, že ak Grace požiadam o ruku, jednou z jej podmienok bude Millie, s čím som nemal problém a veľmi rád som jej vyhovel.“

„Je to od teba veľkorysé,“ skonštatuje Esther.

„Vôbec nie – som rád, že bude bývať u nás. Naše životy sa tým posunú do celkom inej roviny, no nie, zlatko?“

Dvíham pohár a odpijem si, aby som nemusela odpovedať.

„Takže spolu vychádzate,“ nadhodí Esther.

„Iste, len dúfam, že aj ona ma má rada aspoň tak ako ja ju. Fakt je, že keď sme sa vzali, trošku jej trvalo, kým si zvykla.“

„Prečo?“

„Myslím, že náš sobáš ju trochu prekvapil,“ vysvetľujem. „Jacka zbožňovala od začiatku, ale keď sme sa vrátili zo svadobnej cesty, Millie si uvedomila, že Jack bude odteraz stále so mnou, a začala žiarliť. Ale už sa s tým zmierila a Jack je opäť jej obľúbenec.“

„Už sa na mňa nehnevá, v tomto smere ma, našťastie, vystriedal George Clooney,“ smeje sa Jack.

„George Clooney?“ čuduje sa Esther.

„Presne,“ pritakám, teším sa, že to Jack vytiahol. „Svojho času som bola tak trochu doňho..., chápeš.“

„A kto nebol?“ šepne Diane.

„...takže Millie naňho strašne žiarlila, a keď som dostala od kamošov na Vianoce kalendár s jeho fotkami, načmárala mi naň: ‚Nemám rada Georgea Clooneyho,‘ až na to, že to napísala foneticky: ‚Dž-o-r-dž-a K-ú-n-i-h-o‘. Elko jej veľmi nejde,“ objasňujem. „Ale bolo to zlaté.“

Smejeme sa.

„A teraz všade hovorí, že ma má rada, zato jeho nie, je to ako mantra: ‚Teba mám rada, Jack, ale Georgea Clooneyho nie!‘“ smeje sa Jack. „Ale poviem vám, dosť mi lichotí, že nás spomína oboch jedným dychom,“ dodáva skromne.

„A vieš, že sa naňho trochu podobáš?“ konštatuje Esther pri pohľade na môjho manžela.

„Iste, ale Jack je väčší fešák,“ rehoce sa Adam. „Ani nevie, ako sme si vydýchli, keď sa oženil, konečne o ňom ženské u nás vo firme prestali fantazírovať. A nielen ženské,“ dodá s úškrnom.

„Kroť sa, Adam,“ napomína ho dobrácky Jack a povzdychne si.

„Ale ty nepracuješ, však nie?“ pýta sa ma Esther a obracia sa ku mne. V jej hlase sa zračí náznak pohrdania – postoj, ktorý zvyknú pracujúce ženy prechovávať k domácim paničkám –, a tak cítim, že sa musím brániť.

„Pracovala som, ale dala som výpoveď, tesne pred svadbou.“

„Fakt?“ mračí sa Esther. „A prečo?“

„Ani nechcela,“ vstúpi nám do toho Jack a vysvetľuje, ako sa veci majú, „ale jej práca bola veľmi náročná a ja som nechcel chodiť domov unavený k uťahanej manželke. Navrhol som, aby dala výpoveď, uznávam, bolo to odo mňa trochu sebecké, ale mal som pocit, že keď prídem večer domov, budem si chcieť oddýchnúť a vyrozprávať sa, čo by sa nedalo, keby som musel najprv vypočuť unavenú manželku. A druhá vec, Grace veľa cestovala a mňa rozhodne nelákalo vracieť sa do prázdneho domu, tak ako celé roky predtým.“

„Kde si pracovala?“ pýta sa Esther a premeriava si ma ble-domodrymi očami.

„V Harrods, bola som nákupkyňa.“